

Інакше життя після війни

Започаткувати власний бізнес після повернення з війни реально. Головне – бажання та прагнення втілити мрію у реальність. Здолбунівчани Василь Шолота та Петро Єрошевич пройшли пекло війни кожен у свій час. У Василя – поранення, у Петра також поранення та понад рік полону. Проте хлопці не опустили рук і взялися разом зі своїми дружинами влаштовувати життя на мирній, рідній землі.

Василь та Ірина Шолоти господарюють у кіоску № 24 на ринку «Катеринівський» у Здолбунові ще з вересня. Тут продають продукти, які насамперед користуються попитом у населення: охолодженим м'ясом курей, ковбасою та молочною продукцією. А керує тут всіма справами, а також виконує роль продавчині пані Ірина. Адже саме вона є власницею магазину у кіоску. Вирішили так, бо жінка вже мала до-

Ірина ШОЛОТА, дружина військовослужбовця Василя ШОЛОТИ на робочому місці

свід роботи приватним підприємцем.

– До того, як чоловік пішов на війну, ми були в торгівлі. У 2014-му Василь рушив на Схід, а я пішла працювати на підприємця. А зараз чом би не повернутися

назад? Спочатку не ризикували. Думали, як це буде. Проте все ж наважилися, хоч було важко морально, – зазначила пані Ірина.

Ризикнула сім'я Шолот не тільки повернутися в бізнес, а й змінити напрям

торгівлі. Адже раніше продавали продукти, які довго не псуються: крупи, вермішель, цукор та інше. Та й оберти, розповідає жінка, були значно більшими. Проте після того, як пані Ірина попрацювала деякий час на

підприємстві одного з рівненських виробників молочної продукції та впевнилася в її якості, вирішила, торгувати нею вона не боїться. Також прямо від виробника у кіоску Шолот і м'ясо, і ковбаса. Для різноманіття продукції ще вирішили додати деякі крупи, майонез, приправи. Аби клієнти приходили частіше, ціни ставлять демократичні.

У Шолот справжній сімейний бізнес. Бо долучаються до його ведення усі члени сім'ї: і батьки, й діти. Адже працювати доводиться без вихідних. Василь займається переважно закупкою та доставкою продуктів. Хоч, як зазначає пані Ірина, талант продавця має саме її чоловік. Проте через травму, яку отримав на війні, нині йому важко, тож за прилавою стає не часто. По два-три рази на тиждень оновлюють продукцію. Адже беруть товар маленькими партіями, аби він був завжди свіжий.

Про успіхи у торгівлі пані Ірина поки що не говорить. Адже за три місяці важко проаналізувати стан справ. Каже, буде видно хоча б через пісроку роботи.

– Похвалитися поки що

немає чим. За перший місяць роботи ми були в мінусі, наступний – вийшли на нуль. Але люди приходять. Дуже приємно, що багато з них неодноразово до нас звертаються, стають постійними клієнтами. І ми намагаємося робити все, аби люди заходили до нас частіше, – розповіла Ірина Шолота.

Пані Ірина зізнається, для відкриття власної справи довелося трішки стиснути витрати з сімейного бюджету. Проте обійшлись без кредитів та позик.

– Коли маєш сильне бажання і хоча б мінімум коштів, варто відкривати власну справу. У чоловіка – пенсія, в мене – зарплата. З того і ще деяких заощаджень і зібрали гроші, аби вкласти їх у торгівлю. У чомусь себе обмежували, адже щоб придбати того ж самого холодильника – потрібні були не малі кошти. Пішла на бізнес деяка сума з грошей, відкладених на будівництво будинку. Проте не жалкуємо, що так зробили, – підкреслила Ірина Шолота.

(Продовження на 2-й стор.)

соціальних мережах, що геть не здивуються, коли завтра буде виправданий і Янукович. А от тих добробатів, які сидять за злочини, в які народ чомусь не вірить, ніхто не виправдовує. І тут криється головна наша біда, головна суспільна хвороба, яка нас точить зсередини не згірше зовнішнього агресора і тим зміцнює його позиції. Бо коли в українців наступає така тотальна зневіра до своїх керманичів, що вони аж втрачають мотивацію ставати на захист своєї Батьківщини, то якої зброї ворогу ще треба?

Проте надія вмирає останньою. Хто її втратив, той вже покинув межі України. А ми таки з великою надією в очікуванні дива спостерігаємо за останніми подіями. З грудня Україна розірвала Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією. Нехай на п'ятому році війни, але це врешті сталося. А в суботу, 15 грудня, спостерігатимемо за подією епохальною, адже Україна чекала цього декілька століть – у Святій Софії відбудеться об'єднавчий собор Україн-

ська генерація старих мас-титих політиків, чії обличчя на кожному кроці впродовж шляху маячать перед нашим зором. І все ж, панове, шанс у нас є на кожних виборах. Адже кандидат у нас не один. Їх багато, з них є кого обирати. Нам тільки своє ставлення до виборів треба поміняти. Йти на вибори. Не продавати свій голос за гречку, 100 гривень чи сто грамів. А потім, коли Україна в небезпеці й вибори для нас є останнім шансом для порятунку країни, то не на печі треба лежати, не серіали й шоу «Хата на тата» нам сьогодні треба дивитися, а таки пробувати вникати в політику: ходити на зустрічі, придивлятися, слухати, читати, збиратися гуртами та все почути переконливо і налаштувати себе, щоб на виборах голосувати не емоцією, навіть не серцем, а тільки на основі аналізу, який опирається на тверді переконалі факти. Наша байдужість і позиція «моя хата скраю» сьогодні рівнозначна пострілу ворожої ракети. Адже також вбиває.

Людмила МАРЧУК

Інакше життя після війни

(Продовження.
Початок на 1-й стор.).

Позик і кредитів на відкриття власної справи не брали і в сімействі Єрошевичів. Також спиралися на власні сили – особисті заощадження, трішки допомогли рідні. Свій продукто-вий магазинчик на ринку в мікрорайоні цементників у Здолбунові Петро та Оксана Єрошевичі відкрили на початку жовтня. І він уже має певну популярність через помірні ціни та привітних власників.

Керує тут дружина Петра Єрошевича Оксана. Адже чоловік має постійну роботу: працює у Вагонному депо Здолбунів. Пані Оксана ж, після двох років без роботи, вирішила відкрити власну справу.

– Раніше я три роки працювала торговим агентом, об'їздила всю Рівненську область. Тому трішки розуміюся у цьому. Хотілося почати працювати. Знайома, яка має декілька магазинів,

Петро та Оксана ЄРОШЕВИЧІ

розповіла, що є приміщення під магазин на ринку у селищі цементників. Проте сама вона його вже не потягне. Запропонувала мені відкрити магазин. Я подумала, та й поставила чоловіка перед фактом, – розповідає Оксана Єрошевич.

Проте чоловік підтримав жінку та нині їй всіляко допомагає. І торгує, і товар розфасовує. Разом облаштували і приміщення.

– Роботи було небагато.

Ми тільки побілили, повишивали все, підлампічили, що було не так. А потім вже і стелажі самі зробили, придбали холодильники, – розповідає Петро.

Аби клієнти з охотою ходили до їхнього магазину, Єрошевичі вирішили ціни знизити. Тож свіжі свинина, курятина, крупи та інші необхідні продукти мають помітно нижчу ціну, як у інших торгових точках Здолбунова. Оновлюють товар де-

кілька разів на тиждень, адже беруть невеликими партіями.

Про рентабельність власного магазину Єрошевичі також поки що не говорять. Клієнти є. Особливо часто приходять за покупками пенсіонери, для яких важлива економія кожної копійки.

А поки в бізнес доводиться більше вкладати, а ніж отримувати прибуток, зізнається пані Оксана. Раніше мали продавця, проте згодом мусили відмовитися від таких послуг. Тож за прилавком тепер сім'я Єрошевичів по черзі.

Магазинчик працює шість днів на тиждень. Неділя – вихідний. Адже цього дня клієнтів у магазині майже немає. У подальшому асортимент в магазині планують урізноманітнювати. Зокрема, продаватимуть ще й саморобні святкові пакунки з цукерками, аби і дешевше, і на власний смак.

Ірина САМЧУК
Фото автора